

1. FEJEZET

- Mit csinálsz, Dusty? – csattan fel Paul és a kutya felé hajol. Miközben kinyújtja a kezét, hogy meg-simogassa a bundáját, érzi, hogy a kutya remeg:
- Mi van veled? Félsz?

Aztán Paul hirtelen a homlokára csap.

- Jaj, de hülye vagyok! Persze, hogy félsz! Hallod a kutyaugatást, és most valószínűleg azt gondolod, hogy vissza akarlak vinni a menhelyre. Emlékszel, milyen volt, amikor te is ott voltál, ugye? De nem kell félned, soha nem adlak vissza, ezt te is tudod!

Paul szorosan átöleli Dustyt, ő pedig megnyalja a fiú kezét. De amikor Paul tovább akar vele men-

ni, ismét ellenáll. A füleit hátracsapja, a farkát a lába közé húzza. És nem úgy néz ki, mint aki bízik a gazdijában!

Valójában, gondolja Paul, ha én is átéltem volna mindazt, amin Dusty keresztülment, valószínűleg én is messzire elkerülnék mindent, ami állatmenhelynek tűnik. Ennek ellenére egy kicsit bosszankodik, elvégre Dusty tudhatná, hogy soha nem lenne vele semmi rosszat. Ráadásul egy idős hölgy áll mellette, és gyanakodva méregeti Pault. A fiú hirtelen zavarba jön, amiért Dusty nem akar engedelmeskedni neki! Az idős hölgy bizonyára azt hiszi, hogy fogalma sincs a kutyákról...

– Te meg hova viszed a kutyádat? – kérdezi azonnal, és úgy mered Paulra, mintha azt gondolná, hogy állatkínzó. – Olyan szép állat, és te leszidtd, tisztán láttam! Azt tervezed talán, hogy beadod a menhelyre?

– Nem, nem tervezem – feleli Paul pimaszul. Aztán lehajol, és egyszerűen felveszi Dustyt. A kutya annyira csodálkozik, hogy csak összerándul, és

azonnal megpróbálja megnyalni Paul arcát. De ő gyorsan elfordítja a fejét, és megnyugtatóan megsimogatja a kutyát. – Gyere, Dusty, menjünk! – mondja, mire a kutya a hideg orrát a fiú sáljába fúrja. Még mindig reszket, és így elég nehéz cipelni, de mielőtt az idős hölgy még bármit is mondhatna, Paul megfordul, és hosszú léptekkel tovább sétál.

Amikor a menhely kapujához ér, hallja, hogy az idős hölgy utána kiált.

– Tudtam! Felháborító csak úgy lemondani egy ilyen gyönyörű kutyáról. Szégyelld magad, fiacskám! Nincsenek szüleid, akik megtanítanának, hogy ne csinálj ilyesmit?

– Nyugodj meg, Dusty! – suttogja Paul. – Az öregasszony nem tud semmit, nehogy hallgass rá!

Persze tudja, hogy a nőnek igaza van. Természetesen aljas dolog kutyát vagy bármilyen más állatot a menhelyre vinni csak azért, mert egyesek túl fárasztónak tartják a gondozásukat. De Dustyt nem akarja otthagyni, neki teljesen más tervei vannak.

Az overallos nő, aki most ajtót nyit neki, pontosan ugyanazt gondolja róla, mint az idős hölgy. Még mielőtt bármit is megmagyarázhatna.

– Á – szólal meg –, megint valaki, aki meg akar szabadulni a kutyájától! – Elég bosszúsnak hangzik, gondolja Paul, mintha az emberek megállás nélkül jönnének ide a kutyáikkal. De úgy tűnik, valóban ez a helyzet. – Elegem van! – mondja most az asszony. – Nem lehetne talán előbb átgondolni, hogy egyáltalán van-e időnk egy háziállatra? Á, nem, mindig ugyanaz a nóta, először megveszszük az állatot, aztán ha idegesítő vagy túl sok vele a munka, akkor nekünk kell gondoskodni róla!

– Téved, egészen másról van szó! – sikerül végre Paulnak is szóhoz jutnia. – Egyáltalán nem akarok megszabadulni Dustytól.

Óvatosan leteszi a kutyát a földre, és újra megsimogatja. Dusty egészen közel préseli magát a lábához, és halkán nyüszít.

– Ez a kutya fél – mondja a nő az állatmenhelyről.

– Tudom – mondja Paul, miközben felegyenesedik. – Hallotta a kutyák vonyítását odakint, a kennelben, amikor idejöttünk. Régebben ő maga is menhelyen volt. De aztán elszökött, most pedig már nálunk van, és soha nem adjuk vissza. Nagyon okos, szerintem a legokosabb kutya a világon. És különben is, Dusty meg én haverok vagyunk. Ezért is vagyunk most itt.

– Micsoda? – csodálkozik a nő. – Nem értem, mit akarsz.

Persze, gondolja Paul, amit az előbb mondott, az nem volt éppen egyértelmű, ezt el kell ismernie. Vesz egy mély lélegzetet, hogy újra nekifusson.

– Szóval, a helyzet a következő: Paul vagyok. Abban az öreg villában lakunk, az erdő szélén. És a szomszédunk...

– ...Klara – szakítja félbe a nő, és bólint. – Klara Besenbinder, régi barátnőm. Most már tudom, honnan volt ismerős a neved. Sokat mesélt rólad és a kutyádról, Dustyról!

A hangja most már sokkal barátságosabban

cseng. És amikor Dusty meghallja a nevét, elkezd csóválni a farkát, és fel akar ugrani rá.

– Hagyd abba, Dusty! – mondja Paul. – Menj ar-
rébb!

Dusty lefekszik mellé, de nem veszi le a szemét a nőről egészen addig, amíg oda nem hajol hozzá, és meg nem simogatja. Dusty azonnal a hátára fordul, és a hasát mutatja neki.

– Nem mindenkivel csinálja ezt – jelenti ki Paul.
– Azt hiszem, kedveli önt.

– Remélem is! Végül is nem ő az első kutya, akit szívesen fogadok.

– Ööö... de tudja, én... nos, úgy értem, tényleg nem akarom itt hagyni őt – mondja gyorsan Paul, gyanítva, hogy a nő még mindig nem érti, miért is vannak itt.

A nő ismét bólint.

– Akkor mondd el, miről van szó!

És Paul el is mondja, hogy Besenbinder aszszonytól hallotta, mi történt a menhelyen az utóbbi időben. Hogy néhány állat egyszerűen eltűnt.

Csak úgy! Anélkül, hogy bárki tudná, hová. És az egyetlen magyarázat az lehet, hogy ellopták őket!

– Igen, sajnós ez igaz – erősíti meg a nő. – És fogalmunk sincs, ki lehet a tolvaj. De attól tartok, hogy valami köze van a karácsonyhoz.

– Micsoda? – kérdezi ezúttal Paul zavartan.

– Már nincs sok idő karácsonyig. És talán valakinek az az ötlete támadt, hogy titokban innen szerzi be az állatokat, hogy karácsonyra elajándékozza őket.

– De elmehetne egy állatkereskedésbe is! Vagy egy tenyésztőhöz...

– Ott fizetnie kellene.

Paul egy pillanatra elgondolkodik.

– Még mindig nem értem – válaszolja. – Ha idejönne és választana egy állatot, akkor sem kellene fizetnie semmit, nem igaz?

– Nem egészen. Csekély díjat számítunk fel: húsz eurót egy nyúlért és kétszáz eurót egy kutyáért. Szükségünk van a pénzre, hogy gondoskodni tudjunk az állatokról itt, a menhelyen. És

arra is nagyon alaposan rákérdezünk, hogy aki állatot akar tartani, valóban tisztában van-e azzal, hogy milyen felelősséget vállal. Különösen most, karácsony előtt gondolják sokan, hogy egy állat lenne a megfelelő ajándék, például a gyerekeknek. És hidd el, Paul, gyakran néhány hét múlva újra az ajtóban állnak, és meg akarnak szabadulni az állattól, mert ez nem olyan egyszerű. Egy kutya, egy cica, egy nyuszi nem olyan karácsonyi ajándék, mint egy játékautó vagy egy új baba. De sajnos egyesek erre csak túl későn jönnek rá.

– Rendben – mondja Paul –, most már értem. De ha így van, akkor pont jó, hogy eljöttünk, Dusty és én! Mert korábban már sikerült megoldanunk egy igazán trükkös ügyet. És nagyon jó csapat vagyunk, higgye el nekem!

– Úgy érted, segíteni akarsz kideríteni, mi folyik itt?

– Nem én, hanem *mi!* Dusty és én! – ismétli meg Paul.

A nő most felnevet, és a kezét nyújtja neki.

– Talán igazad van, és tényleg jó ötlet! Minden segítségre szükségem van! Szóval, csapj bele, Paul, itt egy új ügy, amit megoldhatsz. Bocsánat! *Megoldhattok!* Egyébként Sabine vagyok...

– Vicces! Mint az anyukám! Úgy értem, az ő neve is Sabine. De semmi pánik, már tudom, hogyan oldjuk meg, hogy ne keverjük össze. Anyu lesz Sabine 1, ön pedig egyszerűen Sabine 2, rendben?

– Rendben – nevet Sabine 2. – És mi a terved? Úgy értem, mit szeretnél tudni ahhoz, hogy...

– Az lesz a legjobb, ha előbb körbevezet engem és Dustyt. Tudnunk kell, hol vannak a kennelek, ki dolgozik még itt, és hogyan juthat be valaki anélkül, hogy észrevennék. És persze az is fontos, hogy milyen állatok tűntek el! Aztán megnézzük, hogy van-e valahol lyuk a kerítésen. Vagy milyen más módon lehet kicsempészni innen az állatokat. Amint van nyomunk, Dusty következik. A szimattal mindent megtalál!

*A*mikor meglátja, hogy Paul a pórázért nyúl, izgatottan toporogni kezd az első mancsaival. Végre indulnak! Már alig várja, hogy hazasétáljanak. Talán az erdőn át vezető ösvényen mennek. Mivel havazott, a hóban mindenütt nyomok vannak, amelyeket könnyen követhet. Talán Paul elmegy vele a szánkódombra is! Most sokan vannak ott, és jó móka hangosan ugatva szaladgálni a szánkók mögött, versenyezve, hogy ki a gyorsabb.

De aztán Paul rossz ajtón megy ki. És rájön, hogy tévedett. Paul még nem akar hazaindulni. Most a nő nyomában mennek egy hosszú folyosón és egy másik ajtón keresztül – és akkor meglátja a ketreceket balra és jobbra, és újra hallja a többi kutya ugatását, és megérzi a félelmüket.

– Minden rendben van, Dusty – nyugtatja Paul.
– Csak körülnézünk. Semmi rossz nem fog történni veled!

Nagyon közel préseli magát Paul lábához, és lekuporodik mellé, miközben a fiú a nővel beszélget.

Egy fekete szuka ugrik fel nyüszítve a rácsos aj-

tóhoz, amikor elhaladnak előtte. Aranyosan néz ki, és olyan hosszú szőre van, hogy állandóan meg kell ráznia a fejét, hogy lásson is valamit.

Rövid vakkantással üdvözli a kutyalányt, és gyorsan tovább akar menni Paul után. De amikor a másik kutya a rácson közé dugja a pofáját, nem tud ellenállni. Megáll, és megszaglássza a bundáját. Nagyon jó illata van! Most megpróbálja megnyalni az arcát! Egy pillanatra nagyon erősen összepréselik az orrukat.

– Hé, Dusty! – nevet Paul. – Máris találtál barát-
nőt? Na, látod, nem is olyan rossz itt minden! De
most gyerünk, még sok dolgunk van!

Búcsúzóul még megcsóválja a farkát, majd Paul magával húzza. A fekete kutyalány olyan hango-
san nyüszít mögöttük, hogy legszívesebben azonnal
visszafordulna.

– Visszajövök! – ugatja. – Most már tudom, hol
vagy!

Egyik ketrectől a másikig mennek. A többi kutya
is nyüszít és ugat, de egyik sem tetszik neki annyira,

mint a hosszú, fekete szőrű kutyalány. Állandóan eszébe jut, még akkor is, amikor már régen átléptek a szomszéd helyiségbe.

Itt nincsenek kutyák, de mindenféle más állat van. Néhány macska és egy fura, gombszemű, barnafehér szörgombóc, aki izgatottan szaladgál egy kis kerékben. Minél gyorsabban mozgatja a szörmók a lábait, annál gyorsabban forog a kerék. De azonnal felismeri, hogy a kerék oda van csavarozva! Így aztán hiába próbálkozik annyira a kis fickó odabent, akkor sem juthat sehova. Éppen ezért hamar unalmasá válik nézni, ahogy erőlködik. Legalább annyira unalmas, mint a nyulak!

Otthonról ismeri már a nyulakat, mert Paul kishúgának is van kettő. De sajnos nem lehet velük játszani, mert úgy reszketnek a félelemtől, mintha bármelyik pillanatban felborulnának.

Most Paul felfedezett valamit, és őt szólítja.

– Ide, Dusty! Gyere ide, gyere gyorsan. Szükségem van a segítségedre!